

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **Bc. M. Z.**, zast. JUDr. Petrem Pustinou, advokátem se sídlem Olivova 116, 251 01 Říčany, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č. j. JMK 29695/2013, sp. zn. S-JMK 29695/2013/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 12. 4. 2013, č. j. JMK 29695/2013, sp. zn. S-JMK 29695/2013/OD/Bo, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Náhrada nákladů řízení právnímu zástupci žalobce JUDr. Petru Pustinovi, se sídlem Advokátní kanceláře Olivova 116, 251 01 Říčany, **se nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 12. 4. 2013, č. j. JMK 29695/2013, sp. zn. S-JMK 29695/2013/OD/Bo (dále jen „žalovaný“) bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 31. 1. 2013, č. j. MUBR 7539/2013, sp. zn. MUBR-S 36497/2012 OSVD (dále jen „správní orgán I. stupně“).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 31. 1. 2013 byl žalobce uznán vinen ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 23. 5. 2012 v 9:31 hod. na dálnici D-2 v km 53,7 ve směru na Bratislavu při řízení motorového vozidla tovární značky, registrační značky, jel naměřenou rychlostí 169 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, tj. 6 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 163 km/hod. V daném úseku je dovolená maximální rychlost jízdy 130 km/hod. Překročil tak nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu pro jízdu na dálnici mimo obec minimálně o 33 km/hod. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 3, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Byla mu uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.

Žalobou ze dne 31. 5. 2013 napadl žalobce přezkoumávané rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že při vedení správního řízení byl zkrácen na svých právech, neboť neprovedením navržených důkazů, zejména provedení expertního posudku ke zjištění, zda nedošlo k rušení a případně ovlivnění policejního radaru radarem na vozidle žalobce, ve správním řízení představuje vadu, která měla podstatný vliv na rozhodnutí ve věci. Od počátku přestupkového řízení tvrdil, že přestupek nespáchal, s předloženými důkazy nesouhlasil, kdy zejména rozporoval funkčnost radaru PČR. Na základě uvedených skutečností navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.

V doplňujícím podání k žalobě ze dne 10. 6. 2013 poukázal žalobce na nesprávný postup správního orgánu, který nerespektoval ust. § 37 odst. 3 správní řádu a nevyzval jej k odstranění vad odvolání. Podané odvolání neobsahovalo povinné obsahové náležitosti, nebylo blíže odůvodněno.

V písemném vyjádření ze dne 17. 7. 2013 žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. V řízení byl ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěn stav věci, žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, měl možnost je realizovat. V řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl zkrácen ve svých právech. Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na toto odůvodnění ve vyjádření k žalobě odkázal.

Skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla, byla zjištěna z předloženého občanského a řidičského průkazu na místě kontroly. Silničním radarovým rychloměrem AD9T, v. č. 09/0394 byla naměřena rychlost jízdy 169 km/hod., při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/hod., mu tak byla naměřena nejnižší

skutečná rychlost 163 km/hod. Měřicí zařízení v době měření (dne 23. 5. 2012) bylo náležitě ověřeno, což deklaruje ověřovací list č. 234/11 vystavený dne 27. 10. 2011 s dobou platnosti ověření do dne 26. 10. 2012. O výsledku měření rychlosti nemá žalovaný pochybnosti. Do oznámení přestupku, do něhož se mohl písemně na místě na svoji obranu k věci vyjádřit, nic neuvedl, odmítl jej podepsat. V průběhu řízení navrhl výslech svědků, zasahujících policistů a žádost o prověření funkčnosti jejich radaru. Návrhu nebylo vyhověno. Co se týče kontroly funkčnosti radaru PČR, vycházely správní orgány z ověřovacího listu silničních rychloměrů i dalších podkladů, které jsou součástí správního spisu.

K žalobní námitce o „rozporování funkčnosti radaru“ shodně s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že není kompetentním orgánem k vyslovení neplatnosti správního aktu či veřejné listiny, kterou nevydal, např. ověřovací list silničního rychloměrů. V případě pochybností o zákonnosti takového správního aktu musí se žalobce obrátit na příslušný orgán státní moci, který předmětný správní akt vydal.

K žalobní námitce „neprovedení expertního posudku“ ke zjištění, zda nedošlo k rušení a případně ovlivnění policejního radaru ve vozidle žalobce se žalovaný odvolal na odůvodnění správního orgánu I. stupně na straně 3 odstavce č. 5. Dále z odborné literatury citoval výňatek k diferenciaci mezi antiradarem a antilaserem. Z odborné literatury pak plyne, že antiradar nevysílá žádný signál a tím nijak neruší policejní radar. Jeho používání je zcela legální a nijaký zákon ho nezakazuje. To je také důvod, proč správní orgány vyhodnotily požadavek žalobce na vyhotovení expertního posudku ke zjištění, zda nedošlo k rušení a případně ovlivnění policejního radaru radarem ve vozidle žalobce za nadbytečný, neboť takovýto posudek by prokázal pouze skutečnost, která je obecně známou, navíc by byla porušena jedna ze základních zásad správního řízení, a to zásada hospodárnosti. Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V návaznosti na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 13. 8. 2013, v níž vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného s tím, že ověření radaru není důkazem o tom, že radar nemůže být ve své funkčnosti ovlivněn působením jiných vlivů (viz aktivní tempomat). Takový závěr nevyplývá ani z popisu produktu radarového měřiče AD9 u společnosti RAMET C.H.M. a.s., která tyto radary má v nabídce a provádí jejich metrologii. Tvrzení žalovaného, že u radaru dochází k pravidelnému ověřování v termínech dle vyhlášky č. 345/2002 Sb., uvedl, že vyhláška upravuje pouze specifikaci měřidel, která podléhají měření, nikoliv termíny platnosti ověření.

Pokud žalovaný polemizuje o způsobu fungování „antiradaru“, pak v této části není vyjádření rovněž relevantní, neboť na straně žalovaného došlo k záměně pojmů „antiradaru“ versus „adaptivní tempomat“. Adaptivní tempomat je vybaven radarovým snímačem rovněž v čelní mřížce vozidla. Toto zařízení udržuje nastavenou rychlost v závislosti na odstupu vpředu jedoucího vozidla. O existenci aktivního tempomatu žalobce upozornil již zasahující policisty, nepoužil jej tedy až při ústním jednání. Skutečnost, že v rozhodné době byl předmětný vůz aktivním tempomatem vybaven, byl žalobce připraven soudu prokázat.

Neztotožnil se dále ani s tvrzením žalovaného, že nesledoval při jízdě tachometr, naopak mu bylo známo, že přístroj neukazoval více než 130 km/hod. Z tohoto důvodu proto také navrhl provedení expertního posudku. Z důvodu opatrnosti pak navrhl i provést zkoumání funkčnosti tachometru, nevykazuje-li skrytou závadu, o které v rozhodném období nevěděl. Ze všech výše uvedených důvodů byl přesvědčen, že žaloba je důvodná.

Ve správním spise se nachází Oznámení přestupku Policie ČR, Dálniční oddělení Podivín ze dne 23. 5. 2012, fotodokumentace přestupku, úřední záznam sepsaný s nstržm. T. K. dne 23. 5. 2012, ověřovací list č. 234/11 AMS K22 ze dne 27. 10. 2011, výpis z evidenční karty řidiče potvrzující dva záznamy v přestupcích, rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 3. 9. 2012, č. j. MUBR 36497/2012, sp. zn. MUBR-S 36497/2012 OSVD, odpor proti příkazu podaný žalobcem dne 27. 9. 2012, protokol o ústním jednání ze dne 10. 12. 2012, rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 31. 1. 2013, č. j. MUBR 7539/2013, sp. zn. MUBR-S 36497/2012 OSVD, odvolání žalobce ze dne 28. 2. 2013 a přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č. j. JMK 29695/2013, sp. zn. S-JMK 29695/2013/OD/Bo, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Přestupkový zákon, který byl v daném řízení aplikován, vychází z koncepce, že řízení o přestupcích je řízením správním, jeho zvláštním druhem. Správní řád je tudíž ve vztahu k přestupkovému (jinému) zákonu předpisem subsidiárním a přestupkový nebo jiný zákon je ve vztahu ke správnímu řádu předpisem speciálním.

Soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.). V této souvislosti se zabýval i procesním postupem správního orgánu. Přisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nesprávně rozhodl o žalobcově odvolání, tedy o odvolání, které neobsahovalo odvolací důvody, co by náležitost odvolání dle § 82 odst. 2 správního řádu, a to aniž by byl žalobce k odstranění této vady podání vyzván podle § 37 odst. 3 za použití § 93 odst. 1 správního řádu. Žalobce tak byl vyloučen z možnosti své odvolání řádně doplnit a vznést konkrétní odvolací námitky. Na tomto místě soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kde v rozhodnutí ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, www.nssoud.cz, je uvedeno: „*podle § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Tedy každé podání, které má být posouzeno jako odvolání (přičemž správní orgán je dle § 37 odst. 1 správního řádu povinen posuzovat podání podle skutečného obsahu, musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody).*“

Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek

má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. č. 1580/2008 Sb. NSS). Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li to veřejný zájem jinak.

Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle něž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení Hlavy I až IV, VI a VII, druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (shodně též rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30, publikovaný pod č. 1578/2008 Sb. NSS).“

Pro srovnání lze uvést, že obdobné náležitosti odvolání a povinnost správního orgánu vyzvat odvolatele k odstranění vad odvolání zakotvuje i daňový řád (§ 48 odst. 4, 5) pro daňové řízení.

Co se týče odvolání žalobce ze dne 28. 2. 2013, obsahovalo pouze rámcové důvody (nedostatečně zjištěný skutkový stav vycházející z nesprávného hodnocení skutkových okolností, nesprávné právní závěry), chyběla však konkretizace důvodů, z nichž toto obecné odůvodnění vyplývalo. Absentovala konkrétní tvrzení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy a nesprávnost rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo. Odvolání nebylo blíže odůvodněno, žalobce neuvedl, jaký konkrétní rozpor s právními předpisy v rozhodnutí shledává, neuvedl ani to, v čem spatřuje nesprávnost vydaného rozhodnutí. V takovém případě měl správní orgán učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu a nikoliv sám možné vady vyhledávat. Žalovaný tedy rozhodoval o odvolání aniž by znal konkrétní žalobcovy námitky. Takový postup žalovaného považuje soud za nepřipustný a v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Optikou tohoto náhledu soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Krajský soud se sice nevyjádřil ke všem uplatněným žalobním námitkám, v tom však nelze spatřovat pochybení, neboť za situace, kdy shledal výše uvedené vady řízení, se jevilo být nadbytečné, aby se zabýval důvody zbývajících.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, právního zástupce JUDr. Petra Pustinu, však zmocnil k zastupování až v průběhu přezkumného soudního řízení (plná moc ze dne 7. 2. 2014). Z obsahu spisu vyplývá, že právní zástupce neučinil žádný právní úkon, který by byl důvodem pro postup ve věci odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů právního zástupce žalobce podle § 7 bod 3, § 9

odst. 2 a § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění, proto soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová